

Անկ. — Ուրի:
 Պարթ. — Ո՛հ, այս աղէկ բան, դէպ ի բանս:
 Անկ. — Ե՛ս... քաղաքապետ իմ գիրդիս:
 Զինուոր. — Այո, գրեմք արդէն որ ծաղրա-
 թուղթ մը կռնակդ առած քալած էս բոլոր
 քաղաքը:
 Անկ. — Ե՛ս. ո՛հ, վայ ինձ, սուտ է:
 Զինուոր. — Ա՜նտ է: Ինչ է այս թուղթը: Աի-
 րելիս, դուս կամ ապուշ և կամ աւազակ մ'իս:
 Պահականոցին մէջ զձեռք կը տրուի:
 Անկ. — Ո՛հ, վայ ինձ, այս ալ զուրիս պիտի
 գար: Ո՛հ. ու՛հ կու յայ:
 Զինուոր. — Տուէ՛ք զգետը...:

ՎԵՐՋԻՆ ՏԵՄԱՐԱՆ

ԳԱՐԻՈՑ և ՎԵՐՋԻՆԻՍԻՅԱՆ.

Գարոյն. — Պարթուր... հորէն ինչ կայ:
 Անկ. — Ո՛հ, պարոն տէր, այս մեծագլուխը
 զիս բանտ կ'ուզէ տանիլ... ճէ՛հ, ճէ՛հ:
 Գարոյն. — Վերջապէս, պարոն, կրնայի գիտ-
 նայ թէ ինչ բանի դրայ է խղիղիքը:
 Զինուոր. — Քաղաքային պահական զինուո-
 րաց օրինաց նկատմամբ ըրած զանցառու-
 թեան պատասխան պիտի տայ, ի՞նչ թիւ կառ-
 քի կառապանը վիրաւորած ըլլալուն համար:
 Գարոյն. — Զեմ գիտեր ինչ ըսեմ... բայց ըսէ
 անգամ մը. ինչպէս ինքզինքդ այսչափ փոր-
 ձանքներու ենթարկեցիր:
 Անկ. — Ես ինչ գիտեմ... Ես ալ չեմ գիտեր
 թէ ինչպէս եղաւ... հասկցար, այս երկրիս
 մէջ՝ ալ ամէն բան զիւրիս եկաւ...:
 Գարոյն. — Շատ լաւ, պարոն, ասիկայ ապու-
 շին մէկն է... գուցէ առաջին անգամ է որ
 այս քաղաքը կու գայ:
 Անկ. — Այո, տէր, առաջին անգամ... բայց
 վերջինն է, այո՛ վերջինը:
 Զինուոր. — Բայց ես իմ պարտքս պիտի ընեմ:
 Գարոյն. — Շատ լաւ, ես երայխաւոր կ'ըլլամ
 իրեն, ահա իմ հասցէն կը յանձնեն անոր այ-
 ցնառումը. այս մարդը քանի մը օր իմ տունս
 պիտի մնայ, և երբ կանչուի՝ պիտի ներկայա-
 նայ ըրածներուն մեկնութիւնը տալուն:
 Զինուոր. — Լաւ, այնպէս ըլլայ: Անուննիդ
 ինչ է:

Անկ. — Մարգարէնիդ փէփիկիդ Անկուտի
 աղայ:
 Զինուոր. — (կը գրէ) Պաշտօնդ:
 Անկ. — Ո՛հ, չեմ հասկնար:
 Պարթ. — Արուեստնիդ ինչ է:
 Անկ. — Ա՛հ, հասկցար. իմ գիրդիս քաղաքա-
 պետ ու՛հ:
 Զինուոր. — Ո՛ր գիրդի:
 Անկ. — Ի՛մ, հասկցար:
 Գարոյն. — Փաթթարանեայն կու գայ, եղբայրս
 դրկած է զինք զանազան գործերու համար...:
 Զինուոր. — Շատ լաւ, քանի որ դուք իրեն
 կ'երաշխաւորէք...:
 Գարոյն. — Վստահ եղիք:
 Զինուոր. — Քանի որ այդպէս է զինք ազատ
 կը ձգեմ: Տեստութիւն:
 Ճիորմ. — Ահաւասիկ զգետը, բայց իմ դրամ-
 ներս:
 Գարոյն. — Ինծմէ պահանջէ: Անկուտի աղա-
 յին Շտորակալ եղիք Աստուծոյ՝ եթէ այս
 վայրկենիս բանտը չես գտնուիր, բայց ուրիշ
 անգամ խելքդ զլուխդ ժողկէ երբ առաջին
 անգամ կ'երթաս անծանօթ տեղ մը: Պարթու-
 ր, ասիկայ տուն տնօր, և պատառ մը բան
 տուր որ ուտէ, անօթի պիտի ըլլայ: Քիչ ա-
 տենին ես ալ տուն կ'ըլլամ կը մեկնի:
 Պարթ. — (Աստիղծ ծեծելով) Է՛հ, պարոն քա-
 ղաքապետ իմ գիրդիս:
 Անկ. — Է՛հ, ուրիշ խղիղի՞ր ալ կայ:
 Պարթ. — Ո՛չ, կ'ուզեմ հարցնել թէ, ինչ կ'ը-
 տէք այս երկրին համար:
 Անկ. — Բայց... առաջին անգամ եկած ըլլա-
 լով, հասկցար, շատ բան զլխուս եկաւ, զոր
 ես ալ չեմ գիտեր:
 Ճիորմ. — Բայց եթէ հիմայ ձեր երկրէն ուրիշ
 մ'ալ հոս գտնուելու ըլլար:
 Անկ. — Ո՛հ, այն ժամանակ, գործ ունէինք...:
 Նէ՛հ: Արդեօք իմ գեղէս ուրիշ մ'ալ կայ: Ե-
 թէ չուզեր ողջ զուրիս աւետարանի տակ դնել,
 թող նայի որ չըլլայ թէ առաջին անգամին
 քաղաք մ'երթայ, այլ միշտ երկրորդ առ-
 ցաթիւ, ես ալ պիտի ջանամ այսպէս ընելու
 և... հասկցար:

Թրգմ. Հ. Ա. ՅԱՎԵՏԻԱՆ

ՎԵՐՋ

ԱՐՄԵՆԻԱ

Տխար Մ. Փորթուգալեան զմայելի յարատեւութեամբ 1885էն ի
 վեր կը շարունակէ « Արմենիա » թերթին հրատարակութիւնը:
 Վաղեմի ազգային պատկանելի գործիչը, անվհատ հայրենասիրութեան աւելնով վառուած,
 ստիժի չի փախցնել՝ իւր թերթին մէջ սեղմ իմաստներով պարզել այն ամէն լուր և տե-
 ղեկութիւն՝ որ սուղեւ հայ մտքին, հայ սրտին, հայ հոգեւոյն կը պատկանին: Տարեւը-
 չանի մը բաժնեկիւն 20 ֆրանք ըլլալով, պէտք է դիմել

M. M. Portoukalian Directeur du journal « ARMENIA »

Place 17 Alexandre-Labadie

MARSEILLE (France)